

Grey Scale #13

DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

ODDZIAŁ WOJSK OPK I LOTNICTWA
KATEDRA ZWL

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

TAJNE

Egz. Nr

1

mjr úpl. Kazimierz BUŁKA

Temat: OGÓLNE ZASADY ZAOPATRZENIA WOJSK
LĄDOWYCH

(Skrypt)

~~05951~~

50

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOŁENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

038582
38582

REMBERTOW

LUTY

1965

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

ODDZIAŁ WOJSK OPK I LOTNICTWA
KATEDRA ZWL

DO UŻYTKU
BIBLIOTECZNEGO

TAJNE

Egz. Nr

1

mjr úypl. Kazimierz BUŁKA

Temat: OGÓLNE ZASADY ZAOPATRZENIA WOJSK
LĄDOWYCH

(Skrypt)

~~05051~~ 50

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIAW
KADREMI SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

038582
Nr 038582

AKADEMIA SZTABU GENEZAŁNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

ODDZIAŁ WOJSK OPE I LOTNICTWA
KATEDRA ŻWL

" ZATWIERDZAM "
SZEF KATEDRY ŻWL

DO UŻYTKU
SLUPOWEGO

~~XXXXXXXXXX~~

Reg. Nr. 1

pek dypl. Franciszek KOTKOWICZ

Przeł. nr 12657

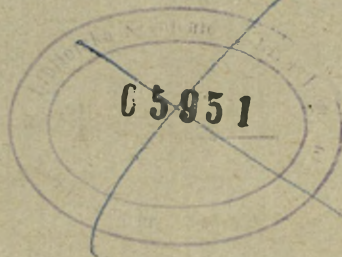
Njr dypl. Kazimierz BULKA

Temat : Ogólne zasady zapewnienia Wojsk
Lotniczych "

/ S K R Y P T /

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIA
AKADEMII SZTABU GENEZAŁNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

~~XXXXXXXXXX~~
038582

S P I S T E S T O W

W S T Ę P.

- I. Organy zaopatrzenia wojsk lotniczych oraz ich kompetencje w zakresie planowania materiałowo-technicznego.
 - II. Zasady rozdzielstwa sprzętu i materiałów dla wojsk Lotniczych.
 - III. Źródła zaopatrzenia i ich charakterystyka.
 - IV. Ewidencje i sprawozdawczość.
- Skłócenie.
- Bibliografia.

WSTĘP.

W bieżącym stuleciu jesteśmy świadkami osłonego szeregu dynamicznych przemian i osiągnięć naukowych, jakie dokonały się w świecie. Do jednych z nich należy zaliczyć wprost burzliwy postęp techniczny, szczególnie po drugiej wojnie światowej. Szybki postęp techniczny, zwłaszcza w dziedzinie techniki wojennej a szczególnie broni rakietowo - jądrowej wpłynęły w zasadniczy sposób na taktykę i sztukę operacyjną a także uwiaryściły wiele czynników mających duży wpływ na współczesne pole walki. Zmiany jakościowe wyposażenia bojowego wojsk i wzrost możliwości destrukcyjnego oddziaływania stron walczących na gospodarkę przeciwnika stwarzają sytuację, w której wykorzystanie przemysłu dla celów obronnych może okazać się problematyczne. Rozwój poszczególnych rodzajów sił zbrojnych zarówno pod względem jakościowym jak i ilościowym powoduje ciągły wzrost potrzeb w zakresie produkcji przemysłowej, a z drugiej strony masowe zniszczenia mogą w okresie wojny sparaliżować działalność przemysłu na dłuższy czas. Przeprowadzenie mobilizacji gospodarczej w warunkach niszczycielskiej wojny rakietowo - jądrowej będzie znacznie trudniejsze w porównaniu do minlonych wojen, a szczególnie w początkowym jej okresie, co ma ścisły związek z możliwością materialowego i technicznego zabezpieczenia współczesnych wojsk. Należy również uzględniać to, że podczas przechodzenia tyłów na wojenny system pracy będą występowały takie zjawiska /uwzględniając okres zagrożenia i początkowy okres wojny/, jak :

- intensywne formowanie nowych jednostek i służb ;
- wzmożone ruchy wojsk własnych i sojuszniczych oraz ludności cywilnej ;
- możliwość nalicznych wystąpień dywersyjno-sabotażowych ze strony grup zbrojnego podziemia ;
- częściowe lub całkowite zniszczenia niektórych basen materiałowych, węzłów komunikacyjnych, zakładów przemysłowych itp ;
- możliwość narastania szkadeń dużych obszarów na terenie kraju ;
- intensywnie prowadzenie działań bojowych na karkołomnym cym się lub istniejącym już froncie ;
- możliwość naruszenia ciągłości dowodzenia lub kierowania

- 3 -

niektórymi ogniwami zaopatrzenia.

Zjawiska te będą miały wzrostą nie tylko wpływ na pracę wojskowych organów zaopatrzenia lecz również i na organizację zaopatrzenia ludności cywilnej.

Wystąpienie i występowanie tych zjawisk uzależnione będzie od okresu zagrożenia i warunków działań bojowych.

W uwagi na to, zachodzi konieczność przesunięcia wysiłku wojennego w gromadzeniu zapasów na okres pokojowy w tych asortymentach zaopatrzenia, w których "morsalne starzenie się" lub czasokres przechowywania jest możliwie długi. W warunkach użycia broni masowego rażenia wzmaga poważnie rolę zapasów gotowego uzbrojenia, sprzętu bojowego, wyposażenia oraz środków materiałowych, a należy znaczenie przemysłu w zaopatrywaniu sił zbrojnych w okresie wojny.

Nie należy to, że wytworzone w okresie pokojowym zapasy będą wystarczające do rozstrzygnięcia konfliktu. Przemysł powinien być przygotowany w okresie pokojowym do szybkiego i sprawnego przejścia w razie potrzeby na produkcję wojenną. W ustroju socjalistycznym istnieją korzystne warunki do przygotowania i organizacji przemysłu na wypadek wojny. Społeczna wartość produkcji w gospodarce socjalistycznej oraz charakterystyczny dla niej planowy rozwój umożliwiają centralną koordynację wszystkich przedsięwzięć mających na celu zapewnienie obronności kraju. Zaopatrywanie wojsk operacyjnych oraz wojsk OPE opiera się w skali krajowej o jednolite źródła zaopatrywania. Systemy zaś zaopatrywania są różne.

W obecnej strukturze organizacyjnej lotnictwa na poszczególnych szczeblach organizacyjnych występują odpowiednie organy zaopatrywania, które są przeznaczone do systematycznego zaspakajania bieżących potrzeb lotnictwa oraz gromadzenia, przechowywania i konserwacji określonych zapasów sprzętu bojowego, części zamiennych i środków materiałowych. Wykonują również funkcje związane z planowaniem materiałowym zarówno na czas pokojowy, jak również i na okres mobilizacji. Zakres kompetencji tych organów omawia właśnie poniższy rozdział.

Ileokroć w dalszej części skryptu będą występowały skróty bez bliższego oznaczenia to należy przez to rozumieć :

Komisja Planowania . - Komisja Planowania przy Radzie Ministrów.

MON - Ministerstwo Obrony Narodowej.

WOPK lub WOPK - Dowództwo Wojsk Obrony Powietrznej Kraju, lub Wojsko Obrony Powietrznej Kraju.

WLO lub LO - Dowództwo Lotnictwa Operacyjnego lub Lotnictwo Operacyjne.

WLMW lub LMW - Dowództwo Lotnictwa Marynarki Wojennej lub Lotnictwo Marynarki Wojennej.

LAL - Lotnictwo Wojsk Lądowych.

I. ORGANA ZAPATRZENIA WOJSK LOTNICZYCH ORAZ ICH KOMPETENCJE
W ZAKRESIE PLANOWANIA MATERIAŁOWO-TECHNICZNEGO.

W gospodarce socjalistycznej wszystkie decyzje dotyczące zarówno celów produkcji, jak i jej rozmiarów oraz struktury i metod wytwarzania skupione są w centralnym organie gospodarczym państwa, tj. w Komitecie Ekonomicznym Rady Ministrów. Centralny plan gospodarczy w tej sytuacji musi charakteryzować się znaczną szczegółowością, znajdują się w nim prawie wszystkie odbicia w sferze produkcji i podziału, podejmowane na różnych odcinkach życia gospodarczego kraju. Zadania planu centralnego rozdzielane są bezpośrednio podległym ministerstwu, które dokonują dalszego ich rozdzierania. Powstaje więc plan, w którym plan każdego wyższego szczebla organizacji gospodarczej stanowi sumę planów podległych jednostek, a z kolei plan każdego niższego szczebla występuje jako odcinek planu jednostki zwierzchniej. Podobnie przedstawia się sytuacja w tym zakresie w sferze strojnych, które swą działalność opierają na planach państwowych. W czasie wojny działania będą prowadzone według jednolitego planu Maczelnego Dowództwa, natomiast w okresie pokojowym szkolenie bojowe i polityczne wojsk prowadzi się według rozpracowanego planu na okres jednego roku, zgodnie z wytycznymi i rozkazami Ministra Obrony Narodowej.

Centralnym Organem Ministerstwa Obrony Narodowej w zakresie planowania materiałowo-technicznego jest sztab generalny, który zgodnie z wytycznymi Ministra Obrony Narodowej oraz podstawowymi założeniami polityki obronnej i gospodarczej państwa sprawuje ogólne kierownictwo i nadzór w zakresie planowania materiałowo-technicznego w wojsku.

Powstanie i rozwój organów zaopatrzenia wojsk lotniczych jest ściśle związane z powstaniem ludowego lotnictwa polskiego w okresie drugiej wojny światowej. Od tego okresu w minionym dwudziestoleciu jesteśmy świadkami ciągłego doskonalenia sprzętu lotniczego i szybkiego wprowadzania go do oddziałów lotniczych. Z uwagi na to w organach zaopatrzenia lotnictwa również nastąpił cały szereg zmian organizacyjnych, mających na celu dostosowanie tyłów do wymagań współczesnego lotnictwa.

W wojskach lotniczych centralnym organem zaopatrywania materiałowo-technicznego jest Inspektorat Lotnictwa. Inspektorat Lotnictwa zaopatruje jednostki wojsk lotniczych w sprzęt i materiały, które są niezbędne dla zabezpieczenia eksploatacji i remontu specjalistycznego sprzętu lotniczego, potrzeb szkoleniowych Inspektoratu Lotnictwa, Dowództwa Wojsk Obrony Powietrznej Kraju, Dowództwa Lotnictwa Operacyjnego i Dowództwa Lotnictwa Marynarki Wojennej oraz prowadzenia prac rozwojowych przez Inspektorat Lotnictwa.

Środki materiałowe będące przedmiotem planowania materiałowo-technicznego pod względem ich specyfiki rzeczowej dzielą się na :

1. Uzbrojenie, amunicję, sprzęt techniczny - wojskowy oraz części zamienne i podzespoły do nich / tzw. grupa A/.
Ta grupa materiałowa obejmuje sprzęt i materiały wytwarzane wyłącznie dla wojska oraz wg ściśle ustalonych przez wojsko wymagań i warunków. Jest to zarówno produkcja krajowa jak i import. Wojskowy sprzęt lotniczy pod względem nomenklatury dzieli się na :

1. Zasadniczy ;
2. Części zamienne do sprzętu lotniczego oraz pomocniczy sprzęt i materiały grupy "A".

Do zasadniczego sprzętu lotniczego zalicza się :
- samoloty, śmigłowce, kabiny treningowe i lotnicze

- silniki zapasowe ;
- naziemne radiostacje lotnicze ;
- kompletne urządzenia radiolokacyjne, radiowe i świetlne UL ;
- sprzęt elektrogasowy i samochody specjalne;
- lotnicze pociski rakietowe, naboje, bomby z zapalnikami i rakiety startowe;
- lotniczy sprzęt wysokościowe-ratowniczy i samolotowe spadochrony hamujące.

2. Typowe materiały i sprzęt służb kwaternistrzowskich, a więc żywność i sprzęt żywnościowy, umundurowanie, i sprzęt mundurowy, leki i sprzęt medyczny, materiały pędne i sprzęt służby pęd, sprzęt kwaterunkowy, materiały i sprzęt weterynaryjny oraz inne urządzenia specjalistyczne na służb kwaternistrzowskich na pojedynczych mechanicznych, zaliczane są do sprzętu techniczne-wojakowego, to jest do grupy A.

Ta grupa materiałowa zwana dalej grupą kwaternistrzowską w określonych asortymentach produkowana i dostarczana jest wg specjalnych wymagań wojska, w pozostałych asortymentach produkcja i dostawy dla wojska opierają się na normach i standardach stosowanych powszechnie w gospodarce narodowej.

Sprzęt i materiały techniczne używane powszechnie w gospodarce narodowej, a znajdujące zastosowanie także w wojsku zwane są grupą "B".

Ta grupa materiałowa obejmuje sprzęt oraz materiały rozprowadzane i wytwarzane wg ogólnie obowiązujących w gospodarce narodowej norm i standardów. Rozprowadzeniem tych materiałów w całej gospodarce narodowej zajmują się poszczególne centrale handlowe, biura wbytu włącznie centralne importerskie.

Projekty wieloletnich i rocznych planów - zapotrzebowania materiałowych z określeniem sprzętu i materiałów /grupy A i B / opracowywane są przez Inspektorat Lotnictwa wg wytycznych i poleceń Sztabu Generalnego, a następnie przedkłada się do zatwierdzenia odpowiedniemu Zarządcom Sztabu Generalnego. Sztab Generalny zgodnie z tymi kompetencjami może wprowadzić ewentualne zmiany do wyżej wymienionych planów zapotrzebowania materiałowych.

Planowanie zapotrzebowania ma na celu ustalenie potrzeb środków materialnych dla poszczególnych rodzajów lotnictwa, określenie środków, sposobów i czasu otrzymania ich, nagromadzenia odpowiedniej ilości zapasów a także rozdział tych środków do poszczególnych związków i oddziałów, a takim wyliczeniem należy wykluczyć przepalność i konieczność natychmiastowych interwencji w sprawach zabezpieczenia tych ostatnich w środki materialne.

Podstawą do ustalenia potrzeb materiałnego sprzętu lotniczego stanowią następujące szacunkowe dane sztabu generalnego dokumenty :

1. Plan rozwoju lotnictwa / stan ilościowy i struktura organizacyjna /.
2. Staty i tabele należności.
3. Konceptje systemu uzbrojenia oraz konceptje rozwoju techniki.
4. Perspektywiczne należności lotniczego sprzętu statowego.
5. Normy zapasów mobilizacyjnych.
6. Normy i tabele należności sprzętu wysoceściennego-robotniczego.
7. Ewidencja stanu ilościowego czynnych pilotów i plan wzrostu ilości pilotów w okresie, na który opracowuje się wieloletnie plany zapotrzebowania materiałowego.
8. Normy średniego rocznego nalotu jednego pilota na samolotach o podziałem wg typów samolotów i wg rodzajów lotnictwa.
9. Normy średniego rocznego nalotu na jeden samolot transportowy łącznikowy i śmigłowiec.
10. Normy średniego rocznego zużycia amunicji lotniczej na jednego pilota dla celów szkoleniowych.
11. Normy średniego zużycia rakiet startowych i spłonochodów hamujących na 100 godzin nalotu.
12. Normy czasu krewni przygotowań / do końca eksploatacji / rocznego sprzętu lotniczego.
13. Normy zapasów biologicznych i mobilizacyjnych brzońskiego sprzętu lotniczego.

Projekty planów wymienionych w punktach 1, 2 i 5 opracowują : Inspektorat Lotnictwa DIO, DW GPK oraz DLMF, każdy w zakresie jednostek sobie podległych. Opracowane

dokumenty przedstawiają do zatwierdzenia Szefowi Sztabu Generalnego / do pośrednictwa odpowiednich szefów Sztabu Generalnego / : Główny Inspektor Lotnictwa - dokonany był wymienione w punktach 1, 2, 3, dowódcy WOPK, LO i LNU - dokumenty wymienione w punkcie 4 po uprzednim uzgodnieniu z Inspektoratem Lotnictwa pod względem możliwości zabezpieczenia w zasadniczy sprzęt lotniczy.

Należy pamiętać, że przy planowaniu dostaw samolotów uwzględnia się ich przewidziane spisycanie na skutek wypadków lotniczych. Ilość samolotów, które mogą być spisane określa się na podstawie danych statystycznych. Statystyka taka prowadzona jest ogólnie na oczkoś lotnictwa przez Inspektorat Lotnictwa i stanowi zasadnicze źródło ustalenia procentu spisania samolotów na skutek wypadków lotniczych. Niezależnie od tego taką statystykę prowadzi poszczególne rodzaje lotnictwa.

Projekty planów wymienionych w punktach 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10 i 11 opracowuje Inspektorat Lotnictwa w sparcie z jednostkami DW OPK, DLO, DLMK. Ponadto Inspektorat Lotnictwa prowadzi ewidencję stanu ilościowego czynnych pilotów. Opracowanie pozostałych projektów planów zawartych w punktach 12 i 13 wykonywane jest przez Inspektorat Lotnictwa. Jeżeli chodzi o ustalenie potrzeb na części zamienne do sprzętu lotniczego, a także pomocniczego sprzętu i materiałów grupy "A" i "B" te są ustalane na podstawie dokumentów wymienionych w punktach 2, 3, 10 i 11 oraz :

- a/ planu szkolenia lotnictwa ;
- b/ planu eksploatacji sprzętu ;
- c/ planu remontu sprzętu ;
- d/ planu postępu technicznego ;
- e/ norm zużycia części zamiennej i materiałów dla zabezpieczenia eksploatacji i remontu sprzętu oraz urządzeń i obiektów ;
- f/ normatywy rozpasów bieżących i niemiędzylanych części zamiennej i materiałów ;
- g/ wskaźniki jednostkowego kosztu eksploatacji i remontu na jednostkę odmalowania / na jedną godzinę lotu, na jeden kilometr przebiegu, na jeden remont itp/ ;

b/ normy przydziału materiałów piśmiennych i kreślarskich dla celów szkoleniowych i administracyjnych oraz normy zużycia materiałów na cele szkoleniowe ;

1/ plan inwestycyjny, plan kapitalnych remontów i drobnego budownictwa obiektów lotniczych.

Wyżej wymienione dokumenty opracowują :

- plan eksploatacji samolotów, silników lotniczych - Inspektorat Lotnictwa na podstawie ustalonych norm nalotu w ciągu roku na jeden samolot transportowy, łącznikowy i śmigłowiec ;

- dla pozostałych typów samolotów, plany nalotów opracowują również Inspektorat Lotnictwa jak i DW OPK, DLO i DLMW, każdy w zakresie jednostek sobie podległych.

DW OPK, DLO i DLMW opracowane plany nalotu przesyłają do Inspektoratu Lotnictwa gdzie następuje wypracowanie globalnych potrzeb wojsk lotniczych w zakresie eksploatacji samolotów i silników lotniczych, które następnie w postaci planu Inspektorat Lotnictwa przedstawia łącznie z odpowiedziami uzasadnieniami do zatwierdzenia Ministrowi Obrony Narodowej przez Zarząd VII Sztabu Generalnego.

Plan remontów samolotów i silników lotniczych, plan postępu technicznego, normy zużycia części zamiennych i materiałów dla zabezpieczenia eksploatacji i remontu sprzętu oraz urządzeń i obiektów, normatywy sposobów bieżących i nieregularnych części zamiennych i materiałów, wskaźniki jednostkowego kosztu eksploatacji i remontu na jednostkę odniesienia oraz normy przydziału materiałów piśmiennych i kreślarskich dla celów szkoleniowych i administracyjnych a tak że normy zużycia tych materiałów, opracowuje Inspektorat Lotnictwa. Plan inwestycyjny, plan kapitalnych remontów i drobnego budownictwa obiektów lotniczych opracowuje Inspektorat Lotnictwa w oparciu o wnioski DW OPK DLO i DLMW. Zbiorcze plany eksploatacji naziemnych radiostacji lotniczych, sprzętu UL i sprzętu elektrycznego opracowują za podległe jednostki : Inspektorat Lotnictwa, DW OPK, DLO i DLMW. DW OPK, DLO i DLMW plany te przesyłają do Inspektoratu Lotnictwa jako uzasadnienie do planów zapotrzebowań materiałowych.

Plany eksploatacji sprzętu lotniczego jak i niezawodnego stanowią podstawę dla ustalenia potrzeb materiałów pędnych i smarów wojsk lotniczych, zgodnie z obowiązującymi normami. Z uwagi na wagność tego zagadnienia są one wnikliwie analizowane przez Sztab Generalny szczególnie od strony możliwości zabezpieczenia w polsce.

Wszystkie dotychczas wymieniane dokumenty winny być przygotowane w terminie ustalonym przez Centralne Organa Planowania aby mogły stanowić podstawę dla opracowania planów zapotrzebowań materiałowych. Inspektorat Lotnictwa opracowuje projekty wieloletnich i rocznych planów zapotrzebowań na podstawie wytycznych Sztabu Generalnego i Głównego Kwatermistrza WP odnośnie planu zapotrzebowania grupy "B". Wieloletnie plany zapotrzebowania, w zasadzie pięcioletnie, objęte planami MON stanowią podstawowy dokument w dziedzinie planowania materiałowego zabezpieczenia potrzeb wojsk lotniczych.

Plany te obejmują nomenklaturowe i ilościowe tylko podstawowy sprzęt i materiały, a pozostałe asortymenty tylko wartościowe. W wieloletnich planach zapotrzebowania ujmują się docelowe potrzeby tych zapasowych silników lotniczych, dla których zakończenie produkcji przewidziane jest w okresie na jaki opracowuje się plan wieloletni.

Różne plany opracowuje się również na części zamienne w przypadku utrzymania świadomości od dostawcy o zakończeniu produkcji danego typu sprzętu.

Roczne plany zapotrzebowań materiałowych Inspektoratu Lotnictwa stanowią w zasadzie wyćwiek planów wieloletnich. Do opracowania tych planów angażuje się wszystkie szczeble organizacyjne wojsk lotniczych. Wieloletnie docelowe i roczne plany zapotrzebowań na pomocniczy sprzęt lotniczy i części zamienne do wojskowego sprzętu lotniczego grupy "A" oraz sprzętu i materiały grupy "B" planowane centralnie - opracowuje Inspektorat Lotnictwa, ujmując w nich również potrzeby wojskowego sprzętu lotniczego użytkowników spozza MON /np. MSW, APRL/ na podstawie ich zapotrzebowań.

Plany zapotrzebowania wieloletnie, roczne i roczne opracowane są centralnie, jednak w oporciu o plany zapotrzebowania materialowego DWOYK, DLO i DLMK oraz jednostek podległych IL.

Na tej podstawie sporządzane zbiorowe plany zaopatrzenia Inspektorat Lotnictwa przesyła :

1. Grupy "A" - kraj - do przemysłu, a zastawienie wartościowości tego planu w podziale wg ministerstw i tytułów budżetowych wraz z uzasadnieniem do Sztabu Generalnego /Zarząd VII/.
- Grupy te obejmują sprzęt i materiały wytwarzane przez przemysł krajowy.
2. Grupy "A" - import specjalny /wojkowy / z uzasadnieniem do Sztabu Generalnego /Zarząd VII/.
3. Grupy "B" - kraj i import z uzasadnieniem do Zarządu Planowania Zaopatrzenia Materialowego Głównego Kwatermistrzostwa WP w całości, a do Sztabu Generalnego /Zarz. VII/ w zakresie sprzętu ujętego w tabelach należności, podstawowych rodzajów sprzętu i materiałów na zabezpieczenie prac rozpoznawczych oraz zapasów niezniżealnych materiałów rozpoznawczych.

Wszystkie organy planowania i zaopatrzenia wojsk lotniczych ponoszą całkowitą odpowiedzialność za swoje plany zarówno pod względem ilościowym jak i asortymentowym. O ile nadejdzie konieczność sporządzenia dodatkowego planu zapotrzebowania materialowego lub rezygnacji z pewnych pozycji w trakcie realizacji planów, to wówczas należy postępować wg dyrektyw Sztabu Generalnego o planie dostaw, które ustalane są okresowo i podawane do wiadomości odpowiednim organem planowania.

Dlatego też wszystkie zaopatrzenia związane z planowaniem powinny być wykonywane ściśle, ponieważ są one powiązane zobowiązaniami z różnymi gałęziami gospodarki narodowej, która oprócz potrzeb wojska zaspokaja również potrzeby kraju.

Plany zapotrzebowania materialowego Inspektoratu Lotnictwa są składaną częścią planów dostaw dla sił zbrojnych i jako takie po zatwierdzeniu uchwałą Rady Ministrów stanowią podstawę do zawierania umów z przemysłem i składania zamówień. Wynikające stąd wszystkie zobowiązania szczegółowe precyzowane są w umowach które zawiera Inspektorat Lotnictwa z dostawcami. Zawierane umowy dostaw i uruchomienia nowej produkcji dzielą się na

umowę przedwstępną, czyli wieloletnią oraz umowę szczegółową - roczną, która opracowywane są na podstawie wieloletnich i rocznych planów dostaw oraz nowych uruchomień.

Sprzęt i materiały produkowane przez przemysł dla wojska muszą odpowiadać ściśle określonym wymaganiom stawianym przez wojsko. W tym celu przy zakładach produkcyjnych zorganizowany jest aparat odbioru czyli przedstawicielstwa wojskowe / PW/. Ogólna rzecz biorąc rola tych organów polega na systematycznej kontroli materiałów wejściowych do produkcji procesów technologicznych, odbioru międzyoperacyjnego, odbioru ostatecznego, ekspedycji, prób okresowych i laboratoryjnych. Niektóre rodzaje sprzętu produkowane dla wojska nie podlegają tym zasadom, wystarczy tu jedynie odbiór gotowych wyrobów pod względem formalnym i ilościowym, szczególnie dotyczy to sprzętu kwaterniastroskiego, produkcja którego oparta jest na ogólnokrajowych standardach.

Istotną rolę w działalności przedstawicielstwa wojskowych odgrywają komórki ekonomiczne przedstawicielstwa.

Od ich sprawnego działania zależy nie tylko prawidłowe prowadzenie analizy kosztów własnych i ustalenie cen, lecz także w poważnym stopniu organizacja produkcji i kontroli technicznej zakładów. Tak na przykład szczegółowa analiza źródeł powstania braku nie dopuszczenie do wliczania nieuzasadnionych kosztów własnych może poprawić pracę kontroli technicznej zakładu i organizację pracy konkretnych wydziałów produkcyjnych oraz wpłynąć na potaniecie produkcji.

Odbiór w przemyśle sprzętu i materiałów przeznaczonych dla wojsk lotniczych dokonywany jest za pośrednictwem przedstawicielstwa wojskowego podległego Inspektoratowi Lotnictwa lub przez upoważnionych przedstawicieli w przypadku braku takiego przedstawicielstwa. Samoloty i śmigłowce otrzymywane z importu przyjmowane są przez komisję o dostawcy lub na lotnisku w kraju, którą wyznacza Inspektorat Lotnictwa.

W komisji mogą uczestniczyć przedstawiciele zainteresowanych dowództw - DWOPE, DLO, DLNW. Natomiast środki materiałowe pochodzące z tego samego źródła przyjmowane są przez oddzielne

- 13 -

składnicę wojsk lotniczych gąźle jednocześnie kontrolowany jest stan ilościowy i jakościowy. Jeżeli przy odbiorze sprzętu materiałów pochodzących z przemysłu krajowego wystaną stwierdzone braki ilościowe lub jakościowe, to reklamacje należy wnosić zgodnie z zarządzeniem Szefa Sztabu Generalnego Nr 079/ Sztab z dnia 22.09.1958r., reklamacje w sprawie braków ilościowych lub jakościowych sprzętu importowego stwierdzonych przy odbiorze sprzętu jak również reklamacje jakościowe w związku ze stwierdzeniem wad sprzętu w okresie gwarancyjnym, Inspektorat Lotnictwa zgłasza do Sztabu Generalnego Oddział XVI.

II. ZASADY ROZDZIAŁU SPRZĘTU I MATERIAŁÓW DLA WOJSK LOTNICZYCH

Na ciągły i systematyczny tok szkolenia wojsk ma duży wpływ właściwy i w odpowiednim czasie dokonany podział i rotacje sprzętu oraz materiałów. Rozdzielniki na zasadniczy sprzęt lotniczy opracowane są na okres jednego roku. Na pozostały sprzęt i materiały opracowuje się również na okres jednego roku lecz mogą tu mieć miejsce i okresy krótsze. Dokumenty te opracowuje Sztab Generalny przy współudziale z Inspektoratem Lotnictwa DWOPK i DLO. W rozdzielnikach uwidacznia się należności dla poszczególnych rodzajów lotnictwa i dopiero na tej podstawie poszczególne dowództwa lotnictwa opracowują rozdzielniki dla podległych im jednostek. Sprzęt i materiały w miarę realizacji dostaw Inspektorat Lotnictwa rozsyła do składnic DWOPK, DLO i jednostek temu bezpośrednio podległych względnie w uzasadnionych przypadkach po wzajemnym uzgodnieniu do składnic lub magazynów niższych szczebli zaopatrzenia. Nie dotyczy to samolotów i śmigłowców, które Inspektorat Lotnictwa rozsyła bezpośrednio do jednostek lotniczych, w kolejności ustalonej przez Głównego Inspektora Lotnictwa oraz dowódców WOPK, LO, LMW każdego w zakresie podległych sobie jednostek.

III. ŹRÓDŁA ZAOPATRZENIA I ICH CHARAKTERYSTYKA

W warunkach współczesnych źródła zaopatrzenia nabraly kapitalnego znaczenia z punktu widzenia zabezpieczenia ciągłości działań wszystkich rodzajów wojsk. Kierując pod uwagę wielkość armii, jej wyposażenie oraz ściśle związane

w tym konsumpcję różnorodnych środków materiałowych i sprzętu, nie możemy się obecnie opierać tylko na gotowości wojennej państwa. Siła militarna danego państwa czy też grupy państw, uzależniona jest od ich możliwości ekonomicznych, działalności gospodarczej państwa wytwarzającego środki materiałowe dla zaspokajania potrzeb sił zbrojnych.

W warunkach współczesnych istotnym jest również umiejętne rozdzielanie narównie poszczególnych obiektów przemysłowych, jak również gotowych środków materiałowych i sprzętu. Skala potrzeb środków materiałowych i sprzętu w obecnych warunkach jest tak duża, że przygotowanie w warunkach pokojowych wszystkiego co jest potrzebne do życia i walki na dłuższy okres czasu staje się wprost niemożliwe.

Utworzone w okresie pokojowym zapasy mogą być wystarczające do pokrycia potrzeb wojennych w pewnym określonym czasie. Wielkość gromadzonych zapasów w wojsku w warunkach pokojowych nie może być również nieograniczona. Warunkują to przede wszystkim możliwości ekonomiczne danego państwa. Nieumiejętne lub błędne ocena tego zagadnienia może doprowadzić do bardzo poważnych zaburzeń i strat w gospodarce kraju oraz ujemnie wpłynąć na zabezpieczenie techniczne i materiałowe wojsk w początkowym okresie wojny. Należy tu przede wszystkim właściwie ocenić moc produkcyjną poszczególnych gałęzi przemysłu i gospodarki. Minione wojny światowe udowodniły, że istnieje poważna dysproporcja pomiędzy potrzebami a mocami produkcyjnymi w podstawowych gałęziach przemysłu zbrojeniowego, zbudowanego w okresie pokojowym. Mając na uwadze ten problem w warunkach współczesnych należy pamiętać, że z uwagi na możliwość zastosowania broni rakietowej i jądrowej oraz jej skutków, zagadnienie to wystąpi jeszcze w ostrzejszej formie, szczególnie w krajach posiadających mały obszar terytorialny. Aby łatwiej można było uświadomić sobie dynamikę potrzeb w zakresie produkcji przy wyrównywaniu strat samolotów, działających na określonym froncie przytoczę przykład A. Jagoskiego, który proponuje poniższą metodę dla lotnictwa.

Współczynnik odtwarzania sprzętu lotniczego

wynosi :

$$\frac{144 \cdot b}{a}$$

gdzie - 144 - liczba dni aktywnych działań lotnictwa w ciągu roku :

- b - liczba lotów bojowych na dobę, dokonywanych przez jeden samolot w czasie aktywnych działań bojowych,

- a - liczba lotów przypadających na stratę 1 samolotu.

Jeśli mamy na przykład na jakimś froncie 5 tys. samolotów przy $a = 80$, to znaczy, że na każde 80 lotów przypada strata 1 samolotu, zaś przy $b = 2$, to znaczy, że każdy samolot wykonuje 2 loty bojowe w ciągu doby, wówczas współczynnik odtwarzania /Wc/ wynosi :

$$Wc = \frac{144 \cdot 2}{80} = \frac{288}{80} = 3,6 \text{ czyli } 360\%$$

Mówiąc innymi słowy, żeby utrzymać tę samą ilość samolotów w końcu roku na froncie, to na przestrzeni tego okresu musimy dokonać 3,6 raza rotacji parku samolotowego, a więc każdy samolot z okresu wyjściowego będzie musiał być wymieniony nowym samolotem około czterech razy.

Przykład ten wymownie obrazuje, że dla utrzymania tej samej liczby samolotów na froncie, przemysł musi dostarczyć 18 tys. samolotów w ciągu roku. Nie są to oczywiście całkowite potrzeby frontu. Należy tu jeszcze uwzględnić moralne zużycie sprzętu, straty i ubytki pozabojowe itp. Oprócz tego w wyżej przytoczonym przykładzie nie uwzględniono takiego czynnika jakim jest ciągły proces udoskonalenia środków rażenia samolotów. Współcześnie może okazać się, że ilość wstrzałań samolotów na 80 wylotów może być znacznie większa aniżeli 1 jak to przyjęto w powyższym przykładzie. W tej sytuacji po uwzględnieniu wszystkich możliwych strat może się, że współczynnik ten znacznie wzrośnie. A więc są to potrzeby tylko jednego rodzaju sprzętu.

Niezależnie od tego co już było powiedziane na temat rotacji sprzętu, należy jeszcze pamiętać o tym, że średnio każdy samolot składa się z około 150 tys. różnego rodzaju części, które mogą zużyć się nie według ustalonej

współczesności i okresu gwerancyjnego. Podobnie wzrostą przedstawia się sytuacja z pozostałymi rodzajami sprzętu. Np. obsługa radiolokacyjna wstępnego pozukiwania i naprowadzania posiada ponad 6 tys. podzespołów elektrycznych, około 420 lamp elektromowych oraz kilkadziesiąt silników elektrycznych.

Analizując w podobny sposób pozostały sprzęt i materiały znajdujące się na wyposażeniu naszych sił zbrojnych nie ulega żadnej wątpliwości, że w warunkach wojny rakietowo-jądrowej źródła pokrycia potrzeb wojennych będą musiały przekroczyć granice państwa. Dlatego też źródła zaopatrzenia należy podzielić na wewnętrzne i zewnętrzne.

Ogólnie rzecz biorąc, do wewnętrznych źródeł zaopatrzenia można zaliczyć zapasy, które zostały zgromadzone w okresie poprzedzającym konflikt zbrojny, mobilizację określonych środków transportowych i maszyn inżynieryjno-budowlanych, produktów rolnych oraz dóbr z innych dziedzin gospodarki narodowej. Należy tu również uwzględnić produkcję przemysłową, która jest źródłem uzupełnienia zapasów.

Do zewnętrznych źródeł należy zaliczyć dostawy z importu, zależną od zdobyczy wojennej.

Współcześni teoretycy wojskowi w większości zgodnie podkreślają, że w warunkach wojny jądrowo-rakietowej następuje ogromny wzrost roli początkowego okresu wojny przy równoczesnej możliwości destrukcyjnego oddziaływania walczących stron na potencjał gospodarczy przeciwnika. Wiadomo, że przewidziany czas trwania wojny wynika z określonych celów walczących stron oraz możliwości ich osiągnięcia, dlatego też celowe wydaje się dążenie do osiągnięcia zwycięstwa nad agresorem w możliwie najkrótszym czasie i z najmniejszymi stratami. Nie należy to, że nie należy się przygotowywać do wojny długotrwałej.

Dla osiągnięcia celów politycznych i wojskowych, jakie będzie musiała postawić sobie koalicja państw socjalistycznych w wypadku rozpętała wojny przez państwa imperialistyczne, nie wystarczy bynajmniej zniszczenie środków ataku wroga i rozgromienie jego podstawowej siły i dezorganizowanie zaplecza bronią rakietowo-jądrową. Do ostatecznego zwycięstwa w tej wyraźnie klasowej wojnie będzie konieczne całkowite rozgromienie sił zbrojnych nieprzyjaciela,

pozbawienie go strategicznych baz wypędowych, zlikwidowanie baz wojskowych i posiadanie wszytkimi pod względem strategicznym rejonami^{x/}.

Wiedomo, że głoszone mity "wojny błyskawicznej" i prasa państwa imperialistycznego nie znalazły potwierdzenia w pierwszej jak i w drugiej wojnie światowej, a także w konflikcie koreańskim. W tej sytuacji zupełnie kruszącym staje się fakt, że zgromadzenie zapasów na cały okres wojny długotrwałej o pełnym zakresie sprzętu bojowego i środków materiałowych w warunkach współczesnych jest nierealne.

Należy również rozważyć możliwości powstawania konfliktów lokalnych o niewielkich rozmiarach. Przykładem takiego konfliktu może być wojna w Korei. W procesie zgromadzenia zapasów i organizowania środków zaopatrzenia należy obowiązkowo pamiętać o ewentualnych "drobnych" wojnach, których potrzeby materiałowe znacznie przekraczają rozmiary ustalone w ubiegłej wojnie.

Jak już poprzednio wspomniano, współcześnie nie wszystkie państwa mogą sobie pozwolić na produkcję wielu nowoczesnych rodzajów sprzętu wojskowego. Główną przyczyną tego jest dynamiczny postęp w technice wojennej oraz warunki techniczne i ekonomiczne poszczególnych państw. Proces opracowania nowego typu sprzętu lub uzbrojenia w obecnych warunkach trwa często dłużej aniżeli okres jego eksploatacji w siłach zbrojnych. Na przykład wybudowane w latach 1949-54 w Stanach Zjednoczonych bombowce B-56 /opóźnienie ich produkcji trwało 8 lat / zostały w latach 1937 - 59 przeznaczona na szon. Zgodnie z artykułami gen. dyn. M. Grabieńskiego oraz Mariana Spychalskiego^{xx/} proces bezwzględnie także w armiach krajów socjalistycznych. Tak np. w polskim lotnictwie w ciągu ostatnich dwudziestu lat

x/ Przemówienie marsz. Malinowskiego na XXII Zjeździe KPZR.
xx/ Myśl Wojskowa Nr 10 1963r. Nowe Drogi Nr 10 1963r.

przeszły okres od zasłużonych w walkach frontowych samolotów myśliwskich Jak-9, szturmowców Il-2 i Il-10, bombowców Pe-2 poprzez pierwsze samoloty odrzutowe Jak-23, MiG-15 i inne - do najnowszych typów samolotów poddźwiękowych, 2-krotnie szybszych od ich niedawnych poprzedników i 4-krotnie szybszych od samolotów z okresu II wojny światowej. Postęp w dziedzinie sprzętu lotniczego tylko w latach 1952-63 nasmiernowały: wprowadzenie do lotnictwa z tym okresie 9 typów nowych samolotów odrzutowych oraz średni roczny przyrost prędkości o około 120 km/godz. i wzrost pułapu o około 5000 m rocznie.

Szybki rozwój gospodarczy naszego kraju niewdzięczony przede wszystkim wydatnej pomocy Związku Radzieckiego oraz nawiązanej współpracy z innymi krajami socjalistycznymi. Jest to jednym z istotnych warunków szybkiego rozwoju przemysłu obronnego oraz wyposażenia sił zbrojnych w nowoczesne uzbrojenie i techniczny sprzęt wojenny. Pomoc ta przejawiała się i przejawia nadal w bezinteresownym udostępnianiu przez Związek Radziecki dokumentacji technicznej nowych rodzajów uzbrojenia o najwyższym poziomie technicznym, stanowiących niejednokrotnie dorobek wieloletniej pracy wybitnych naukowców i inżynierów wymagających zaangażowania olbrzymiego potencjału naukowo-badawczego oraz dużych nakładów finansowych. Pomoc ta polega także na udzielaniu konsultacji, które prowadzą kierowani do naszego kraju wybitni specjaliści oraz na kształceniu i przygotowywaniu naszych specjalistów w różnych dziedzin. Związek Radziecki umożliwia nam zakup całego szeregu sprzętu wojskowego, którego produkcja w kraju ze względów ekonomicznych lub technicznych jest niemożliwa lub niemiędlwa, jednocześnie jest poważnym odbiorcą uzbrojenia produkowanego przez nasz przemysł obronny. Pośrednia współpraca rozwija się między wszystkimi uczestnikami Układu Warszawskiego. Pozwala to na efektywne wykorzystanie mocy produkcyjnych przemysłu, wyłączenie serii produkcyjnych, obniżkę kosztów wytwarzania oraz zapewnienie szybkiego wprowadzenia do wojsk nowego technicznego sprzętu wojskowego oraz unifikację i standaryzację wyposażenia w armiach sojuszników.

Postęp techniczny wymaga obecnie szerokich powiązań między krajami i dokonywania racjonalnego podziału pracy. Przykładem właściwego srobnienia tego wymogu może być stała pogłębiająca się współpraca między krajami socjalistycznymi w ramach Rady Wzajemnej Pomocy gospodarczej w zakresie zagadnień ekonomicznych.

Na podstawie powyższych rozważań należy stwierdzić, że do głównych źródeł zaopatrzenia zaliczamy zapasy zgromadzone w okresie poprzedzającym wybuch wojny na wszystkich szczeblach zaopatrywania i produkcję przemysłową państwa lub grupy państw.

Oprócz tych źródeł poważną pozycję zajmują organa remontowe, które organizowane są na wszystkich szczeblach zaopatrzenia. Oczywiście kompetencje ich w zakresie remontu dostosowane są do wymogów współczesnego pola walki. Produkcję organów remontowych planuje się z oparciem o ich specjalizację, moc produkcyjną, stan środków i materiałów remontowych oraz kwalifikacje stanu osobowego. Sprzęt techniczny przywrócony do eksploatacji z tych źródeł przekazywany jest do użytkowników zgodnie z planem zaopatrzenia kompetentnego organu zaopatrzenia.

Przy rozpatrywaniu źródeł zaopatrzenia należy pamiętać również o zasobach miejscowych, które wykorzystuje się do planowanego /placowego / zaopatrywania wojsk. W pojęcie zasoby miejscowe - wchodzi wszystko to co może być wykorzystane przez wojska na danym terenie drogą przygotowania lub zakupu na miejscu od państwowych organizacji przeznaczonych do tego celu. Będą to przede wszystkim artykuły żywnościowe, sprzęt gospodarczy, materiały budowlane, remontowe itp. Mogą tu być również świadczone usługi na rzecz wojska przez zakłady produkcyjne, remontowe i komunalne. W zależności od sytuacji wyodrębnia się trzy warianty korzystania z zasobów miejscowych a mianowicie : na terenie własnego kraju, na terenach państw sojuszniczych i na terenie państw wrogich. Każdy z tych wariantów cechuje pewna specyfika, dlatego też w konkretnych wypadkach należy ściśle przestrzegać rozkazów i zarządzeń, które będą regulowały te zagadnienia.

Maksymalne wykorzystanie zasobów miejscowych do zaopatrzenia i obsługi wojsk posiada ogromną wagę o charakterze państwowym, ponieważ dzięki temu można uzyskać dodatkowe moce produkcyjne w przemyśle tak bardzo potrzebne w okresie wojny oraz zwolnić poważną ilość środków transportowych, które można będzie skierować do przewozu bardziej potrzebnych i terminowych ładunków.

Jeżeli chodzi o zdobycze wojenne to stanowią one również źródło zaopatrzenia z tym jednak, że przedterminowo nie ujmuje się tego w planie. Ze zdobyczy wojennych wojska mogą wykorzystywać sprzęt bojowy, amunicję, paliwa wszelkiego rodzaju, transport samochodowy, środki łączności, żywność i inne.

Wykorzystanie zdobyczy wojennych musi być poprzedzone dokładną analizą i komisyjnym zaprzykondowaniem, a następnie przeznaczona do wykorzystania lub konsumpcji wg planów zaopatrzenia odpowiednich szczebli.

5. Ewidencja i sprawozdawczość.

Planowy charakter zaopatrywania wojsk lotniczych wymaga skutecznej organizacji ewidencji środków materialnych. Ewidencji podlegają sprzęt i środki materiałowe od chwili ich wyprodukowania przez przemysł aż do ostatniego ich użytkownika lub rozchodzenie niezależnie od ogólnego zaopatrzenia na jakim się mogą one znajdować. Przechodzą przez poszczególne etapy od przemysłu do bezpośredniego użytkownika natomiast to co idzie na zaopatrzenie wojsk w najszerszym tego słowa znaczeniu musi być ewidencjonowane przez organa zaopatrzenia oraz ich składy według obowiązującej nomenklatury, ilości, jakości, ukończenia. Ma to na celu zagwarantowanie odpowiednim czynnikiem danych wyjściowych do planowania, organizacji systematycznej kontroli wykonywania, ustalenia celowości zużycia oraz badania efektywności i oszczędności.

Ewidencja jest jedną z ważniejszych funkcji organów zaopatrzenia tyłu wojsk lotniczych. Jest ona prowadzona na wszystkich ogniwach zaopatrzenia.

Inspektorat Lotnictwa przeprowadza i przedstawia do Sztabu Generalnego Zarząd VII kwartalne sprawozdanie o realizacji planów produkcji i dostaw uzbrojenia oraz sprzętu technicznego jakowego, a do Zarządu Technicznego sprawozdanie

w planów nowych uruchomień, w terminach i wg wzorów ustalonych przez Sztab Generalny. Do głównego Kwatermistrzostwa WP, Zarząd Planowania Zaopatrzenia Materiałowego i Departamentu Finansów MON opracowuje i przesyła roczne sprawozdanie w realizacji planów dostaw sprzętu i materiałów grupy "B" w nomenklaturach wg wzoru i terminie ustalonym przez Główny Kwatermistrzostwo Wojska Polskiego. DWOPK, DLO i DLMW opracowują i przesyłają do Inspektoratu Lotnictwa okresowe sprawozdania o stanie ilościowym i jakościowym zasadniczego sprzętu lotniczego z podziałem na typy i kategorie oraz o stanie ilościowym pilotów wg klas. Termin i wzory sprawozdań ustala Inspektorat Lotnictwa. Ewidencję materiałową lotniczego sprzętu statowego tabelarycznego, silników lotniczych oraz pozostałych materiałów w wojskach lotniczych prowadzi centralnie Inspektorat Lotnictwa z podziałem na składnice centralne, DWOPK, DLO, DLMW i podległe mu jednostki.

DWOPK, DLO i DLMW prowadzą ewidencję znajdującego się w nich sprzętu z podziałem na podległe sobie składnice, korpusy OPR i samodzielne oddziały gospodarcze. Na asortymenty nie ujęte w etatami i tabelami należności ewidencję prowadzi Inspektorat Lotnictwa DWOPK, DLO, DLMW, na wcześniejse asortymenty, jak :

- a/ samolotowe urządzenia radiolokacyjne i radiowe;
- b/ drabinki lotnicze ;
- c/ lotnicze aparaty fotograficzne ;
- d/ celowniki lotnicze ;
- e/ ważniejsze agregaty i zespoły samolotowe ;
- f/ samolotowe rakiety startowe;
- g/ samolotowe spełochrony hamujące;
- 4/ ważniejsze komplety grupowe części zamiennych i inny sprzęt i materiały, których specyfikację ustala Inspektorat Lotnictwa.

Obejmuje się tu ewidencją na zasadach poprzednio już omawianych z tą tylko różnicą, że ujmuje się wyłącznie ilości, znajdujące się w składnicach wojsk oraz podległych jednostkach. Rozwinięcie ewidencji na poszczególne plany zaopatrzenia odbywa się na podstawie zasad ustalonych w instrukcjach i przepisach obowiązujących w danej służbie. Dokumentami

22

sprawozdawczy mi są sprawozdanie, meldunki oraz zestawienia, które obrazują działalność organów zaopatrzenia w ściśle określonym czasie, wykazują obroty, stan ilościowy i jakościowy oraz służą do rozliczenia przed organem zaopatrzeniowym z otrzymanych, zakupionych, wyprodukowanych, wydanych, zużytych i zużyczonych środków materialnych w danym okresie sprawozdawczym. Dokumenty sprawozdawcze sporządza się na podstawie bieżąco prowadzonych dokumentów ewidencyjnych oraz wypracowanych stanów ilościowych i jakościowych sprzętu i materiałów na dzień sprawozdawczy.

Oprócz tego Główny Inspektor Lotnictwa, Dowódcy WOPK, LO, LSW każdy w swoim zakresie określa ogólny zakres trybu, metody i wzory prowadzenia dodatkowej ewidencji, sprzętu i materiałów dla potrzeb operacyjnych.

Ewidencja operacyjna wykorzystywana jest przez odpowiednie dowództwa i organy zaopatrzenia, jako środek codziennej kontroli wykonywania planowych zadań przez podległe jednostki dowodzenia i zaopatrywania. Umożliwia to przełożonym reagować na wszelkiym czasie na zaistniałe sytuacje w podległych im planach. Ewidencja operacyjna prowadzona jest w jednostkach kalkulacyjnych.

Prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości w zakresie materialnego zabezpieczenia wojsk zajmuje poważne miejsce w pracy organów zaopatrzenia. We współczesnych warunkach kiedy zaopatrzenie wojsk wymaga szczególnej operatywności i dokładności w pracy organów tyłowych, szczególną rolę potrzeba wprowadzenia mechanizacji do prac ewidencyjno-sprawozdawczych na wszystkich szczeblach. W tym celu należy dążyć do możliwie maksymalnego uproszczenia planowania, zmniejszyć ilość form ewidencji i sprawozdawczości i w ten sposób przejąć w służbach zaopatrzenia do wykorzystania elektronicznych maszyn analogowych, które są w stanie zabezpieczyć wymagania stawiane organom tyłowym przez współczesne pola walki opanując informacje zaopatrzeniowej.

ZAKOŃCZENIE:

W skrypcie nie sposób poruszyć wszystkich zagadnień, szczególnie w zakresie organizacji i pracy poszczególnych służb zaopatrzenia, ponieważ każda z nich reprezentuje pewną

specyfikę charakterystyczną tylko dla tej służby i może stanowić oddzielny temat do opracowania skryptu. Poruszone zostały tylko te problemy, które w sposób ogólny obejmują działalność centralnych organów zaplecza oraz ich rolę w zapewnieniu wojsk lotniczym, a także rolę tych ostatnich w oszczędności wydatków pokrycia potrzeb wojsk lotniczych. Szczegółowe zasady dotyczące organizacji, trybu, metod oraz kompetencji w zakresie planowania, rozdzielności, zapleczenia, eksploatacji i remontu, sprawozdawczości i kontroli, regulują oddzielne instrukcje i przepisy obowiązujące w poszczególnych służbach zapleczenia.

BIBLIOGRAFIA.

1. Dekrety Nr 439/57 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1957r. i zarządzenia Ministra Obrony Narodowej Nr 124/MON z dnia 2 grudnia 1957r.
2. Instrukcja ogólna o planowaniu materiałowo-technicznym w Ministerstwie Obrony Narodowej sygn. St.Gen.248/60.
3. Zarządzenie Szefa Sztabu Generalnego Nr 074/Sztab z dnia 9 lipca 63r. Instrukcja o planowaniu i zapleczeniu materiałowo-technicznym eksploatacji i remoncie specjalistycznego sprzętu lotniczego.
4. Edward Sitek " Mobilizacja przemysłu dla potrzeb obronnych " Wyd.MON W-wa 1964r.
Bolesław Libicki " Ekonomiczne aspekty wojny " Wyd.MON W-wa 1964r.
A. Logowski " Strategia i ekonomika " Warszawa 1959r. Wyd.MON.
5. Myśl Wojskowa 1963r. Nr 10.
6. Nowe Drogi 1963r. Nr 10.

OPRACOWAŁ
ST.ASYSPENT KATEDRY ZWL

mjr dypl. Kazimierz BULKA

Wydrukowano w 20 egz.

Exg. Nr. 1 - 20 - Bibl. Tajna

Wyk. mjr Bulka

Druk LC dnia 10.02.65r.

Nr. 0498/WN

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIA
AKADEMII SZTABU GŁÓWNEJ
Im. gen. broni K. Świerczewskiej

38582